

ΘΡΑΚΙΚΗ

ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΕΤΗΣΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΘΡΑΚΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1897

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

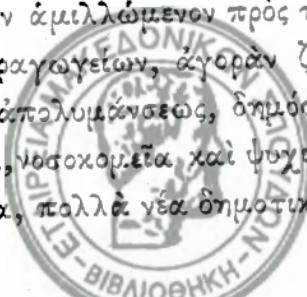
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΜΑΡΑΣΛΗΣ

διαπρεπέστατος τῶν ἐν Ρωσσίᾳ διμογενῶν Γρηγόριος Γ. Μαρασλῆς κατάγεται μὲν ἐκ Θράκης τῆς χώρας ἐκείνης, ητις ᾧτο κατὰ τὸν "Ομηρον τὸ προσφιλές του" Αρεως ἐνδιαίτημα, ἐγεννήθη δὲ κατὰ τὸ 1831 ἐν Ὁδησσῷ ἐξ ἀγαθῶν καὶ εὐγενῶν γονέων, οἵτινες πρότυπον ἐν τῷ βίῳ μάθημα ἔθεντο νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ πολλῶν ἀρετῶν πεπροικισμένον υἱὸν γενναῖα καὶ ἑλληνοπρεπῆ φρονήματα. Ἐχων λοιπὸν δὲ Γ. Μαρασλῆς ώς ἐφόδιον ἐν τῷ βίῳ ἐπιμεμελημένην σίκογενειακὴν ἀνατροφὴν καὶ τυχών ύγιοντος ἐκπαιδεύσεως ἐν τῷ ἀλλοτε ἀκμάζοντι ἐν Ὁδησσῷ Λυκείῳ Ρισελιέ, εὐθὺς ώς ἀπεδύθη εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς κοινωνίας καὶ πολιτείας κατέδειξε τὴν γνησίαν αὐτοῦ καταγωγὴν γενόμενος ἀληθῆς Αρης, ἐὰν μὴ ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ βεβαίως ἐν τῷ πεδίῳ τῶν ἀγαθοεργιῶν. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ σπουδῶν ἐν ἔτει 1850 δὲ ἐν πᾶσι τοιμαρτίων καὶ πρὸς δρᾶσιν ὄργῶν εὔσταλὴς νεανίας ἀναρίσθη εἰς διαφόρους δημοσίας θέσεις καὶ ἐν πάσαις ἀναδεικνυόμενος ὡνομάσθη ταχέως μυστικὸς αὐτοκρατορικὸς σύμβουλος. Ἐν ἔτει δὲ 1878 παρασχὼν ἥδη τρανὰ δείγματα τῆς μετ' ἀκμάτου ζήλου καὶ περινοίας

δραστηριότητος αὐτοῦ ἐξελέχθη δημοθυμαρχὸν δήμαρχος 'Οδησσοῦ. Περιβεβλημένος τὸ λαμπρὸν τοῦτο καὶ ὑψηλὸν ἀξίωμα ὃ εὐπρεπὴς δημογενῆς παρέστη κατὰ τὴν ἵεραν στέψιν τοῦ αὐτοκράτορος 'Αλεξάνδρου τοῦ Γ'. ἐν Μόσχᾳ ἐν ἔτει 1883 ὅτε διὰ τὸν ἔνθερμον αὐτοῦ ζῆλον καὶ τὰς αὐτοπροαιρέτους ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ θυσίας ἤξιώθη τῆς τε αὐτοκρατορικῆς εὑμενίας καὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς ἵερᾶς συνόδου. 'Ως δημόσιος λειτουργὸς ὁ φιλότιμος καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ ἀνέπτυξε δαψιλῶς πάντα τὰ ἐν τῇ εὐγενεῖ αὐτοῦ καρδίᾳ ἐγκεκρυμμένα σπέρματα τῆς ἀγαθοεργίας. 'Εκλεχθεὶς δῆμαρχος 'Οδησσοῦ καθ' ὃν χρόνον τὰ οἰκονομικὰ τῆς πόλεως ἔνεκα τοῦ ἀνατολικοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπὶ τρία ἔτη κατὰ συνέχειαν ἐλλιποῦς εἰσοδείας τῆς χώρας εύρισκοντο ἐν ἐλεεινοτάτῃ καταστάσει οὐδόλως ἐκ τούτων ἐπτούθη. 'Εξ ἐναντίας δὲ ἀγαλλόμενος ἐνδομύχως, διὰ εὐρὺ στάδιον ἐνεργείας ἐνώπιον αὐτοῦ ἤνεῳχθη καὶ ἀνενδότως ὁ ἀκάμας ἀνὴρ ἐργαζόμενος κατώρθωσεν ἐντὸς ὄλιγων ἐτῶν οὐ μόνον τὰ οἰκονομικὰ τῆς πόλεως ἐπαισθητῶς νὰ βελτιώσῃ, ἀλλὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ὅλως γέαν ὅψιν καὶ διὰ τῶν διαφόρων καὶ πολυειδεῖς ἀνάγκας ἐκπληρούντων δημοσίων ἰδρυμάτων νὰ καταστήσῃ αὐτὴν διαπρεπῆ μὲν ἐν Ρωσίᾳ, ἐφάμιλλον δὲ πρὸς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐσφεὶ ἐνεργοῦ δημάρχου ἡ 'Οδησσὸς εὐτύχησε ν' ἀποκτήσῃ ἐν διαστήματι ὄλιγων ἐτῶν πάντα τὰ στοιχεῖα πεπολιτισμένης καὶ εὐνομουμένης πόλεως, ἦτοι τροχιοδρόμους, ἥλεκτρικὸν σταθμόν, δημοτικὸν θέατρον ἀμιλλώμενον πρὸς τὰ πρῶτα ἐν Ἐσπερίᾳ, νέον σύστημα ὑδραγωγείων, ἀγορὰν ζώων, μηχανικὰ πλυντήρια, αἴθουσας ἀπολυμάνσεως, δημόσια λουτρά καὶ λαμπρὰ ὑδροθεραπευτήρια, νοσοκομεῖα καὶ ψυχιατρεῖα, δύο νέα ἀνώτερα παρθεναγγεῖα, πολλὰ γέα δημοτικὰ σχολεῖα, δύο ἀπεράν-

τους αἱθούσας δημοσίων ἀναγνωσμάτων πρὸς ώφέλειαν τοῦ λαοῦ, στατιστικὸν γραφεῖον, μικροσκοπικὸν καὶ βακτηριολογικὸν σταθμόν, παλαιόστραν πρὸς χρῆσιν τῆς μαθητευόστης νεολαίας, παιδικὸν κῆπον κ.τ.λ. πάντα δῆλα δὴ τὰ τεχνικά, ἐξωρχείστικά ἔξυγιαντικά καὶ ἐκπαιδευτικά ιδρύματα, ἐφ' οἷς νῦν ὡς καλλίμορφος κάρη σεμνύνεται· ἡ Ὀδησσός καὶ δικαίως νέα Πάλμυρα ἐπονομάζεται.

Ἄλλος διεγάθυμος δῆμαρχος δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν αὔξησιν καὶ ἐπωφελῆ χρῆσιν τῶν δημοσίων προσόντων ἄλλας καὶ τοῦ ιδίου πλούτου οὐδόλως ἐφείσατο πρὸς ὡς οἶόν τε τελείστραν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτῷ καθηκόντων. Ή λαϊκὴ βιβλιοθήκη, τὸ λαϊκὸν ἀναγνωστήριον, τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, τὸ νυκτερινὸν ἀσυλον, τὰ εὐθηνὰ καὶ παιδικὰ ἐστιατόρια, ἡ κηπουρικὴ σχολή, τὸ γηροκομεῖον, αἱ ἐκκλησίαι πάντα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνεγερθέντα ιδίᾳ διαπάνῃ ἀνομολογοῦσι καὶ διατρανοῦσι τὴν γενναιοδωρίαν καὶ ἐλευθεριότητα τοῦ τοῖς πᾶσι προσφιλοῦς δημάρχου, χρησιμέυοντα ἐν ταύτῳ καὶ ὡς μαρτύριον τῆς ἀκρας καλαισθησίας καὶ φιλοκαλίας αὐτοῦ. Οὐδὲν δὲ θαῦμα, ὅτι δὲ εὔγενεστατος δῆμαρχος Ὀδησσοῦ ἀφιερώσας ἐαυτὸν ἐπὶ διόλοκληρον δεκαεπταετίαν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κοινῶν συμφερόντων ἐπεσπάσατο ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην τῶν τε ἀντιπροσώπων τοῦ δήμου καὶ τοῦ πλήθους· οὐδὲν θαῦμα, ὅτι τὸ ὄνομα τοιούτου ἀνεκτιμήτου δημάρχου ἐγένετο τὸ σύμβολον παντὸς καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ ὡφελίμου καὶ στενῶς συνεδέθη μετὰ τῆς ιστορίας τῆς πόλεως. Εὔτυχεν βεβαίως ἡ πόλις ἐκείνη, ἥτις ἔχει τοιαύτην κεφαλὴν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς· εὐημερεῖ καὶ δὲ λαὸς ἐκεῖνος, ὅστις ποδηγυνεῖται ὑπὸ τοισυτοῦ ἀρχοντος οὕτε κόπου, οὕτε χρημάτων φειδούμενου ὑπέρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

διότι ούδείς ποτε τῶν δεομένων ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς σίκιας τοῦ δημάρχου καὶ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῆς κενὰς ἔγων τὰς γεῖφας· δυσχερὲς δὲ ἀποδοίνει νὰ εὔρῃ τις ἐν Ὁδησσῷ καινωφελές ἔργον, οὐ νὰ μὴ συμβετέγη κατὰ ἦνα ἢ κατ' ἔλλον τρόπον ὁ συμπαθέστατος Μαρασλῆς· ἐκεῖ διπου δὲν ἐπήρχουν τὰ κοινὰ χρήματα προσέφερε προθύμως· ἐξ ίδιων πρὸ ούδενὸς κωλύματος ἀποχωρῶν.

Δις μέχρι τοῦδε ἐξεδηλώθησαν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ τῶν τε προύχόντων τῆς πόλεως καὶ τοῦ πλήθους πρὸς τὸν σεβαστὸν δῆμαρχον, οἵτοι κατὰ τὴν δεκαετηρίδα καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δεκαπενταετηρίδα τῆς δημαρχίας αὐτοῦ ἐν ἔτει 1893. Ἐπερπε νὰ ἥναι τις αὐτόπτης μάρτυς τῆς ἐπὶ τῷ ιωβιλαίῳ τοῦ δημάρχου πανηγυρίζουσης πόλεως, ἵνα κατανοήσῃ διόσον οὗτος τιμᾶται καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ πάντων ὅνευ διακρίσεως θρησκεύματος, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς θέσεως.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1893 ἔτους ἀπὸ πρωΐας ἤρεταντο νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου ἐπιτροπαὶ τῶν διαφόρων εὐεργετικῶν ἰδρυμάτων, ἀτινα ὄφελουσι τὴν μπαρέξιν αὐτῶν εἰς τὴν γενναιοδωρίαν αὐτοῦ, καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν διοικητικῶν, οἰκονομικῶν, δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν κ. τ. λ. ἀρχῶν, διπως διὰ ζώσης φωνῆς συγχαρῶσι τῷ ἑορτάζοντι καὶ ἐκφράσωσι τὰς διαπύρους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ μακροβιότητος τοῦ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητοῦ δημάρχου. Τότε ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ δήμου προσήνεγγον αὐτῷ εἰκόνα τοῦ ἀγίου Γρηγορίου ὡς δεῖγμα τῆς ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ μέχρι τάφου ἀγάπης καὶ ἀνεκοίνωσεν διτεῖ ἐν πλήρει συνεδριάσει ἐπεφασίσθη παμψηφεὶ νὰ κηρυχθῇ ὁ εὐγενέστατος δῆμαρχος ἔντιμος πολίτης Ὁδησσοῦ καὶ ἐπ' ὄνόματι αὐτοῦ νὰ δρισθῶσι διαγωνίσματά τινα πρὸς ὑπο-

τροφίκων κατά τὴν ἐκαπονταεπιρίδα τῆς πόλεως ἐν ἔτει 1894 ἀπὸ τῆς ιδρύσεως αὐτῆς.

Ἡ πληθὺς τῶν συγχρητηρίων δώρων καὶ προσφωνήσεων, τῶν τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολῶν πολλαχόθεν τοῦ κράτους ἀπευθυνθέντων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην διετράνωσαν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν ἐρίτιμον δήμαρχον Ὁδησοῦ καὶ ἡμέτερον μεγαλώνυμον συμπολίτην Κ. Γρ. Μαρασλῆν ἀπάσης τῆς ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθείσης πόλεως.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ἀνεδείχθη ὁ Γ. Μαρασλῆς ως δήμαρχος κρινόμενος. Ἀλλὰ καὶ ως Ἑλλην ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐνταῦθα ἐλληνικὴν παροικίαν εἶναι πλείστων ἐγνωμιῶν ὁξεῖς ὁ μεγάθυμος ἀνήρ.

Ἐν πρώτοις μὲν κατώρθωσεν ως ἐκ τῶν μέσων, ἀτινα κέκτηται, ν' ἀναγνωρισθῇ ἀνευ δυσχερειῶν αὐτοκρατορικῷ διατάγματι ἡ ἀπὸ ἑτῶν ὑφισταμένη ἐλληνικὴ κοινότης· εἴτα δέ, ἀφ' ὅτου ἐγένετο δήμαρχος, οὐδέποτε ἐπαυσεν ὑποστηρίζων λόγῳ τε καὶ ἔργῳ τὰ συμφέροντα καὶ συντελῶν εἰς τὴν παγίωσιν καὶ εὐόδωσιν αὐτῆς. Καὶ πρό τινων μὲν ἑτῶν πρὸς αὕξησιν τῶν πόρων τῆς κοινότητος ἐδωρήσατο αὐτῇ ὅλο-κληρον πολύτιμον οἰκίαν· ἐφέτος δὲ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς κοινότητος ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐλληνικοῦ γηροκομείου, ἀνεγερθέντος ἀναλόμασι τοῦ ἐπιτίμου διὰ βίου αὐτῆς προέδρου.

Τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο καὶ καθαρῶς ἐλληνικὸν ἴδρυμα, ἐν ᾧ εύρισκουσιν ὁσυλον οἱ ἐν ταῖς τρικυμίαις τοῦ βίου ναυαγήσαντες καὶ ὑπὸ τοῦ πανδαιμάτορος χρόνου δαμασθέντες ἡμέτεροι συμπολῖται, καταδεικνύει, διπόσον εἶνε ἐρριζωμένον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πολυτίμου διμογενοῦς τὸ αἰσθημα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ φιλαγθρωπίας. Διὸ δικαίως ἐπεσπάσατο

τὴν μέχρι λατρείας ἀφοσίωσιν ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς κοινότητος. Λίαν δὲ ἀξιεπαίνως καὶ τὸ συμβούλιον τῆς κοινότητος κατὰ τὴν ἑօρτὴν τοῦ κ. Μαρασλῆ, περὶ τῆς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἐσπευσεν ἐν σώματι νὰ συγχαρῇ αὐτῷ ἐγκαρδίως διερμηνεῦον τὴν γενικὴν χαρὰν τῶν μελῶν τῆς κοινότητος καὶ ἔξεφρασεν ἐν πάσῃ συγκινήσει τὰς ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος καὶ εὐδαιμονίας αὐτοῦ εὐχὰς πρὸς καύχημα τῶν παροικούντων Ἑλλήνων καὶ δόξαν τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος. Τὸ γεγονός, δτὶ ἐπὶ δόλοκληρον διεκαεπταετίαν "Ἑλλην ὅνμαρχος τοσοῦτον ἐπαξίως καὶ ἐπιζήλως ἐκυβέρνησε τὴν πόλιν ἐκείνην, ητις πρώτη φιλοξένως ἔχαιρέτισε καὶ ἐγκαρδίως ὑπεδέγθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς τοὺς ὄσυλον εἰς αὐτὴν ζητήσαντας πατέρας ἡμῶν, τὸ εὐφρόσυνον τοῦτο γεγονός ἔχαρακτήρισε λίαν ἐπιτυχῶς τὸ συμβούλιον ως ἕργον θείας προνοίας, ητις ηὐδόκησεν, ἵνα διὰ τῶν ἀνεκτιμήτων ἐκδουλεύσεων τοῦ ἔξιχωτάτου διμογενοῦς ἀνδρὸς ἐκδηλωθῇ ἡ πρὸς αὐτὸν ὁφειλομένη εὐγνωμοσύνη.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐνδιαφέρουσι μόνον τὴν ἐνταῦθα Ἑλληνικὴν κοινότητα. 'Αλλ' ὁ εὐγενέστατος ἀνὴρ δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὴν μεγάλην ἡμῶν πατρίδα. Πολλάκις μὲν μέχρι τοῦτο ἄνευ ἐπιδείξεως προσῆλθεν ἐπίκουρος ἐξ διάφορα εὐεργετικὰ ἐν Ἑλλάδι ιδρύματα, πάντες δὲ γιγνώσκομεν δτὶ ἐλληνικωτάτων αἰσθημάτων ἐμφορεῖται ἡ μεγάλη τοῦ ἀνδρὸς καρδία καὶ ως ἐκ τούτου μετὰ βεβαιότητος ἀνεμένομεν εὐφρόσυνον σύγγελμα τὴν Ἑλλάδα ἀπασκαν ἐνδιαφέρον.

Καὶ δὲν ἡπατώμεθα.

Μέγα ἐθνικὸν ἕργον ἀληθῶς παρασκευάζεται ἀναλώμασι τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος τέκνου διπερ ἐγένετο ἥδη καὶ διὰ τοῦ τύπου γνωστόν.

Αναλογιζόμενος δὲ ἐρίτιμος ἀνήρ, ὅτι τὸ ἔθνος ἡμῶν συ-
δέποτε θάξουσθη να λάβῃ τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν ἐν τῇ
χερείᾳ τῶν πεπολιτισμένων ἔθνῶν, ἐφ' ὅσον ἐπικρατεῖ παρ'
ἡμῖν ἡ ἀμάθεια, οὐ μᾶλλον ἡ ἡμιμάθεια, ἔγνω νὰ θεραπεύ-
σῃ, εἰς δυνατόν, τὸ κακὸν τοῦτο ριζηδόν. Πρὸς τοῦτο δὲ τυ-
χών ἀρίστου Μέντορος ἀπεφάσισε νὰ μεταγγίσῃ τὴν ἐν Εὐ-
ρώπῃ σοφίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὗτοι νὰ χορηγήσῃ τὰ μέσα
πρὸς ἐξελλήνισιν τῶν ἀρίστων ἐπιστημονικῶν συγγραμμά-
των πάντων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ διακρινομένων ζένων ἔθνων,
ἀναθεὶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἔθνωφελοῦς τούτου καὶ σπουδαίο-
τάτου ἔργου εἰς πεπειραμένας χεῖρας. Ἀγήρως ἡ δόξα καὶ
ἀφθιτον τὸ κλέος τῶν τοιαύτην ἔθνωφελῆ χρῆσιν τοῦ πλού-
του αὐτῶν ποιουμένων δύμογενῶν ἀνδρῶν.

Ἐν Ὁδησσῷ, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1896 ἔτους.

A. M.

